

Nr.4556/1038/III-5/2018

Către,

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În temeiul art.471 din Codul de procedură penală, vă sesizăm cu

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

vizând interpretarea dispozițiilor art.184 alin.28 din Codul de procedură penală, respectiv dacă din durata pedepsei se deduce perioada în care suspectul sau inculpatul a fost internat într-o instituție de specialitate în vederea efectuării expertizei psihiatrice indiferent de caracterul voluntar ori nevoluntar al internării ori se deduce doar perioada internării nevoluntare.

Examenul jurisprudenței naționale evidențiază trei orientări, ceea ce relevă caracterul neunitar al acesteia.

I. Într-o primă orientare jurisprudențială din durata pedepsei a fost dedusă perioada în care suspectul sau inculpatul a fost internat în vederea efectuării expertizei psihiatrice, în ipoteza în care internarea a avut caracter voluntar. Deși instanța nu și-a motivat explicit această opțiune, argumentul ar putea fi acela că atunci

când legea nu distinge, nici judecătorului nu îi este îngăduit a deosebi în funcție de caracterul măsurii (Anexele nr.1-6).

II. În cea de-a doua orientare jurisprudențială s-a apreciat că perioada în care suspectul sau inculpatul a fost **internat voluntar** în vederea efectuării expertizei psihiatrice **nu trebuie dedusă** din durata pedepsei, argumentându-se că o internare voluntară nu poate fi echivalată cu o privare de libertate, în sensul art.5 paragraful 1 lit.e din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cu atât mai mult cu cât aceasta se dispune prin ordonanța procurorului, care nu reprezintă un act de autoritate (Anexele nr.7-9).

Instanțele au arătat că deducerea are legătură cu privarea de libertate a inculpatului expertizat, iar conform art.72 din Codul penal această deducere are loc doar atunci când inculpatul a fost supus unei măsuri preventive privative de libertate. În actualul Cod de procedură penală internarea în vederea expertizării psihiatrice a unui inculpat este asimilată unei măsuri preventive, după o procedură asemănătoare arestului preventiv, doar în situația în care internarea se face nevoluntar. Internarea voluntară nu poate fi considerată privare de libertate pentru a beneficia de deducerea perioadei internării, în această situație inculpatul putând oricând să părăsească pe propria răspundere unitatea medicală. Dacă s-ar considera că prin ordonanța de dispunere a efectuării expertizei procurorul a dispus internarea inculpatului, contrar voinței acestuia, o atare privare de libertate ar fi nelegală întrucât nicio dispoziție legală nu autorizează procurorul să priveze de libertate o persoană dincolo de cele 24 de ore prevăzute în cazul măsurii preventive a reținerii. Ordonanța procurorului nu constituie un act de autoritate așa cum este mandatul de arestare preventivă dispus în baza încheierii judecătorului (exemplificativ, decizia penală nr.93 din 20 februarie 2018 a Curții de Apel Iași pronunțată în dosarul nr.2337/99/2017).

III. În cea de-a treia orientare jurisprudențială s-a dispus ca perioada în care suspectul sau inculpatul a fost **internat nevoluntar** în vederea efectuării expertizei psihiatrice **să nu fie dedusă din durata pedepsei**. Instanța care a aderat la această orientare, deși sesizată cu apelurile declarate de inculpați, nu își motivează explicit opțiunea de menținere a hotărârii instanței de fond care nu a făcut aplicarea art.184 alin.28 din Codul de procedură penală (Anexa nr.10).

*

Jurisprudența neunitară care formează obiectul prezentului recurs în interesul legii este generată de interpretarea diferită a sintagmei „*perioada în care suspectul sau inculpatul a fost internat într-o instituție de specialitate în vederea efectuării expertizei psihiatrice se deduce din durata pedepsei*” existentă în dispozițiile art.184 alin.28 din Codul de procedură penală, a cărei legală interpretare o considerăm a fi cea ilustrată de a doua orientare jurisprudențială.

Expertiza medico-legală psihiatrică constituie un procedeu probatoriu prin care organul judiciar dispune ca o comisie din cadrul unei instituții de medicină legală să stabilească starea de sănătate psihică a unei persoane implicate în procesul penal atunci când această stare prezintă relevanță pentru aflarea adevărului în cauză. Ca regulă, expertiza medico-legală psihiatrică este dispusă cu privire la suspect sau inculpat, dar poate fi supusă expertizării atât partea vătămată, partea civilă sau martorul, atunci când stabilirea stării de sănătate psihică a acestora este necesară pentru îndeplinirea scopului procesului penal. De interes pentru problema de drept ce formează obiectul prezentei cauze o constituie doar procedura de efectuare a expertizei medico-legală psihiatrice dispusă cu privire la suspect sau inculpat. Aceasta este prevăzută în normele generale care reglementează efectuarea expertizelor și dispozițiile speciale care vizează expertiza medico-legală psihiatrică din Codul de procedură penală, precum și în Ordinul comun al ministrului Justiției și ministrului Sănătății nr.1134/C-255 din 25 mai 2000 pentru adoptarea normelor procedurale privind efectuarea expertizelor, a constatărilor și a altor lucrări medico-legale (Ordinul comun).

Dispozițiile legale relevante în lămurirea problemei de drept:

Din Codul de procedură penală

Art.184

„ (1) În cazul infracțiunilor comise de minorii cu vârsta între 14 și 16 ani, în cazul uciderii sau vătămării copilului nou-născut ori a fătului de către mamă, precum și atunci când organul de urmărire penală sau instanța are o îndoială asupra discernământului suspectului ori inculpatului în momentul săvârșirii infracțiunii ce face obiectul acuzației, se dispune efectuarea unei expertize medico-legală psihiatrice, stabilindu-se totodată termenul de prezentare în vederea examinării.

(2) Expertiza se efectuează în cadrul instituției medico-legală de către o comisie, constituită potrivit legii.

(3) Expertiza medico-legală psihiatrică se efectuează după obținerea consimțământului scris al persoanei ce urmează a fi supusă expertizei, exprimat, în prezența unui avocat ales sau din oficiu, în fața organului judiciar, iar în cazul minorului, și în prezența ocrotitorului legal.

(4) În cazul în care suspectul sau inculpatul refuză în cursul urmăririi penale efectuarea expertizei ori nu se prezintă în vederea examinării la comisia medico-legală psihiatrică, organul de cercetare penală sesizează procurorul sau judecătorul de drepturi și libertăți în vederea emiterii unui mandat de aducere în scopul prezentării la comisia medico-legală psihiatrică. Dispozițiile art.265 alin.4 - 9 se aplică în mod corespunzător.

(5) În cazul în care consideră că este necesară o examinare complexă, ce necesită internarea medicală a suspectului sau a inculpatului într-o instituție sanitară de specialitate, iar acesta refuză internarea, comisia medico-legală sesizează organul de urmărire penală sau instanța cu privire la necesitatea luării măsurii internării nevoluntare.

(6) În cursul urmăririi penale, procurorul, dacă apreciază că solicitarea comisiei medico-legale este întemeiată, poate cere judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află locul de internare ori sediul parchetului din care face parte procurorul care a întocmit propunerea luarea **măsurii internării nevoluntare**, pentru maximum 30 de zile, în vederea efectuării expertizei psihiatrice.

(7) Propunerea procurorului de luare a măsurii **internării nevoluntare** trebuie să cuprindă, după caz, mențiuni cu privire la: fapta pentru care se efectuează cercetarea penală, încadrarea juridică, denumirea infracțiunii; faptele și împrejurările din care rezultă îndoiala asupra discernământului suspectului sau inculpatului, sesizarea comisiei medico-legale psihiatrice cu privire la refuzul suspectului sau inculpatului de a se interna, motivarea necesității luării măsurii internării și a proporționalității acesteia cu scopul urmărit. Propunerea împreună cu dosarul cauzei se prezintă judecătorului de drepturi și libertăți.

(8) Judecătorul de drepturi și libertăți fixează ziua și ora de soluționare a propunerii de luare a măsurii internării nevoluntare, în cel mult 3 zile de la data sesizării, având obligația de a-l cita pe suspect sau inculpat pentru termenul fixat. Termenul se comunică procurorului, precum și avocatului suspectului sau inculpatului, căruia i se acordă, la cerere, dreptul de a studia dosarul cauzei și propunerea formulată de procuror.

(9) Soluționarea propunerii de luare a măsurii **internării nevoluntare** se face numai în prezența suspectului sau inculpatului, în afară de cazul când acesta este dispărut, se sustrage sau când din cauza stării sănătății sau din cauză de forță majoră ori stare de necesitate nu se poate prezenta.

(10) Participarea procurorului și a avocatului ales sau numit din oficiu al suspectului ori inculpatului este obligatorie.

(11) În cazul admiterii propunerii de internare nevoluntară, încheierea judecătorului trebuie să cuprindă:

- a) datele de identitate ale suspectului sau inculpatului;
- b) descrierea faptei de care este acuzat suspectul sau inculpatul, încadrarea juridică și denumirea infracțiunii;
- c) faptele și împrejurările din care rezultă îndoială asupra stării psihice a suspectului sau inculpatului;
- d) motivarea necesității luării măsurii **internării nevoluntare** în vederea efectuării expertizei medico-legale psihiatrice și a proporționalității acesteia cu scopul urmărit;
- e) durata măsurii internării.

(12) După luarea măsurii, suspectului sau inculpatului i se aduc la cunoștință, de îndată, în limba pe care o înțelege, motivele internării, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.

(13) După dispunerea internării, dacă suspectul sau inculpatul se află în stare de deținere, judecătorul de drepturi și libertăți informează administrația locului de deținere despre măsura internării și dispune transferul arestatului într-o secție de psihiatrie a unui penitenciar-spital.

(14) Împotriva încheierii judecătorului de drepturi și libertăți se poate face contestație la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară de către

suspect, inculpat sau de procuror în termen de 24 de ore de la pronunțare. Contestația împotriva încheierii prin care se dispune **internarea nevoluntară** nu suspendă executarea.

(15) Contestația formulată de suspect sau inculpat împotriva încheierii prin care s-a dispus **internarea nevoluntară** se soluționează în termen de 3 zile de la data înregistrării acesteia și nu este suspensivă de executare.

(16) În vederea soluționării contestației formulate de procuror, judecătorul de la instanța ierarhic superioară dispune citarea suspectului sau inculpatului. Participarea avocatului ales sau numit din oficiu al suspectului ori inculpatului este obligatorie.

(17) În vederea soluționării contestației formulate de suspect sau de inculpat, judecătorul de la instanța ierarhic superioară comunică acestuia și procurorului data stabilită pentru judecarea contestației și le acordă posibilitatea de a depune observații scrise până la acea dată, în afară de cazul când apreciază că prezența suspectului sau inculpatului, participarea procurorului și formularea de concluzii orale de către aceștia sunt necesare pentru justa soluționare a contestației.

(18) În cazul admiterii contestației formulate de suspect sau inculpat, judecătorul de la instanța ierarhic superioară dispune respingerea propunerii de internare și externarea, dacă este cazul, de îndată, a suspectului sau inculpatului, dacă acesta nu este deținut sau arestat chiar și în altă cauză.

(19) Dosarul cauzei se restituie procurorului în termen de 24 de ore de la soluționarea contestației. Dacă încheierea judecătorului de drepturi și libertăți nu este atacată cu contestație, acesta restituie dosarul procurorului în termen de 24 de ore de la expirarea termenului de contestație.

(20) În cursul judecății, dacă inculpatul refuză efectuarea expertizei ori nu se prezintă în vederea examinării la comisia medico-legală psihiatrică, instanța, din oficiu sau la cererea procurorului, dispune emiterea unui mandat de aducere în condițiile art. 265.

(21) Măsura **internării nevoluntare** poate fi luată de instanță în cursul judecății la propunerea comisiei medico-legale psihiatrice. Dispozițiile alin.6 - 19 se aplică în mod corespunzător.

(22) Imediat după luarea măsurii **internării nevoluntare** sau în cazul schimbării ulterioare a locului de internare, judecătorul de drepturi și libertăți sau, după caz, președintele completului de judecată care a dispus măsura încunoștințează despre aceasta și despre locul internării un membru al familiei suspectului sau inculpatului ori o altă persoană desemnată de acesta, precum și instituția medico-legală care efectuează expertiza, încheindu-se în acest sens un proces-verbal. Instituția de specialitate are obligația de a informa organele judiciare despre schimbarea locului internării.

(23) Hotărârea prin care dispune **internarea nevoluntară** se pune în executare de procuror prin intermediul organelor de poliție.

(24) În cazul în care suspectul sau inculpatul se află în stare de deținere, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța ce a dispus măsura internării într-o instituție de specialitate în vederea efectuării expertizei medico-legale psihiatrice informează, de îndată, administrația locului de deținere sau arestare despre măsura dispusă.

(25) Măsura internării medicale în vederea efectuării expertizei medico-legale psihiatrice poate fi prelungită o singură dată, pe o durată de cel mult 30 de zile. Comisia de expertiză medico-legală psihiatrică sesizează procurorul sau, după caz, instanța asupra

necesității prelungirii măsurii internării cu cel puțin 7 zile înainte de expirarea acesteia. Sesizarea trebuie să conțină descrierea activităților efectuate, motivele pentru care examinarea nu a fost finalizată pe parcursul internării, examinările ce urmează a fi efectuate, precizarea perioadei pentru care este necesară prelungirea. Dispozițiile alin.6 - 24 se aplică în mod corespunzător.

(26) În cazul în care înainte de expirarea duratei internării nevoluntare se constată că aceasta nu mai este necesară, comisia de expertiză medico-legală psihiatrică sau persoana internată sesizează de îndată organul care a dispus măsura, în vederea revocării acesteia. Sesizarea se soluționează de urgență, în camera de consiliu, cu participarea procurorului, după audierea avocatului ales sau din oficiu al persoanei internate. Încheierea pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți sau de instanță nu este supusă niciunei căi de atac.

(27) Dacă în cursul efectuării expertizei medico-legale psihiatrice se constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art.247, comisia de expertiză medico-legală psihiatrică sesizează organele judiciare în vederea luării măsurii de siguranță a internării medicale provizorii.

(28) Perioada în care suspectul sau inculpatul a fost internat într-o instituție de specialitate în vederea efectuării expertizei psihiatrice se deduce din durata pedepsei, în condițiile art.72 din Codul penal¹.

Din Anexa 1 la Ordinul comun al ministrului justiției și ministrului sănătății nr.1134/C-255 din 25 mai 2000 pentru aprobarea Normelor procedurale privind efectuarea expertizelor, a constatărilor și a altor lucrări medico-legale

Art. 28 alin.1, 2 și 4

(1) Expertiza medico-legală psihiatrică se face numai prin examinarea nemijlocită a persoanei, în cadrul unei comisii alcătuite dintr-un medic legist, care este președintele comisiei, și 2 medici psihiatri. Aceste comisii nu se pot organiza la nivelul cabinetelor medico-legale.

(2) Expertizele medico-legale psihiatrice se efectuează la sediul instituțiilor medico-legale, cu următoarele excepții, dacă se efectuează prima expertiză:

a) în cazul bolnavilor psihici cronici, când transportul și examinarea acestora nu se pot face în siguranță deplină, comisia de expertiză medico-legală psihiatrică efectuează examinarea în cadrul spitalelor de psihiatrie sau în cadrul secțiilor de psihiatrie ale spitalelor penitenciare;

b) în cazul persoanelor aflate în arest preventiv comisia de expertiză medico-legală psihiatrică poate efectua examinarea și în cadrul secțiilor de psihiatrie ale spitalelor

¹ Potrivit art.72 din Codul penal:

„(1) Perioada în care o persoană a fost supusă unei măsuri preventive privative de libertate se scade din durata pedepsei închisorii pronunțate. Scăderea se face și atunci când condamnatul a fost urmărit sau judecat, în același timp ori în mod separat, pentru mai multe infracțiuni concurente, chiar dacă a fost condamnat pentru o altă faptă decât cea care a determinat dispunerea măsurii preventive.

(2) Perioada în care o persoană a fost supusă unei măsuri preventive privative de libertate se scade și în caz de condamnare la pedeapsa amenzii, prin înlăturarea în tot sau în parte a zilelor-amendă.

(3) În cazul amenzii care însoțește pedeapsa închisorii, perioada în care o persoană a fost supusă unei măsuri preventive privative de libertate se scade din durata pedepsei închisorii.”

penitenciare, putând coopta în comisia de expertiză pe medicul șef de secție, dacă este medic primar;

c) în cazul bolnavilor netransportabili, cu suferințe evolutiv letale sau aflați în stare gravă în condiții de spitalizare comisia se poate deplasa la patul bolnavului pentru efectuarea expertizei numai în situația în care această lucrare este necesară în vederea încheierii unui act de dispoziție. Asigurarea transportului de la și la sediul instituției medico-legale se face de către familia sau aparținătorii persoanei respective.

(...)

(4) Expertiza medico-legală psihiatrică se efectuează numai pentru o anumită faptă sau circumstanță, având ca obiective principale stabilirea capacității psihice la momentul comiterii unei fapte prevăzute de legea penală sau al exercitării unui drept, a capacității psihice la momentul examinării și aprecieri asupra periculozității sociale și necesității instituirii măsurilor de siguranță cu caracter medical.

*

*

*

Solicitarea, dispunerea și efectuarea expertizei medico-legale psihiatrice se realizează potrivit regulilor generale prevăzute de art.172-181 din Codul de procedură penală aplicabile expertizelor, cu derogările prevăzute de aceleași texte legale în cazul expertizelor medico-legale, conform regulilor speciale de efectuare a expertizelor medico-legale psihiatrice prevăzute de art.184 din Codul de procedură penală și conform dispozițiilor din Ordinul comun, mai sus citat. Astfel, potrivit art.28 alin.1 din Ordinul comun expertiza medico-legală psihiatrică se face numai prin examinarea nemijlocită a persoanei, cu obligația procedurală prevăzută de art.184 alin.3 din Codul de procedură penală în sarcina organului judiciar care dispune efectuarea procedurii probatorii de a întreba persoana supusă expertizării dacă își exprimă consimțământul scris. Obținerea consimțământului este situată temporal după încuviințarea efectuării expertizei, determinând procedura care va fi urmată, dar neavând nicio înrâurire asupra utilității mijlocului de probă. **Consimțământul pentru efectuarea expertizei psihiatrice nu este sinonim cu consimțământul pentru internarea medicală în vederea efectuării unei examinări complexe.** La această din urmă măsură, care poate fi dispusă exclusiv în cazul suspectului sau inculpatului, se va apela doar în situația în care comisia medico-legală va aprecia necesară o examinare complexă pentru a răspunde la obiectivele stabilite de organul judiciar.

Dacă după dispunerea procedurii probatorii persoana refuză efectuarea expertizei sau nu se prezintă în fața comisiei, organul judiciar va sesiza procurorul sau judecătorul de drepturi și libertăți (atunci când este necesară pătrunderea fără consimțământ într-un domiciliu sau sediu) pentru emiterea unui mandat de aducere, iar dacă după prezentarea suspectului sau inculpatului și examinarea sa în mod direct la sediul instituției medico-legale, comisia medico-legală va aprecia necesară o examinare complexă care impune internarea medicală, i se va solicita suspectului sau inculpatului consimțământul în vederea internării într-o

instituție sanitară de specialitate. **Doar dacă acesta nu își dă consimțământul, comisia va sesiza organul de urmărire penală sau instanța de judecată pentru luarea măsurii internării nevoluntare.** Comisia medico-legală este aceea care are competența exclusivă de a sesiza organul de urmărire penală în cursul urmăririi penale, respectiv instanța de judecată, în cursul judecării, în vederea luării măsurii internării nevoluntare. Spre deosebire de internarea medicală provizorie, întemeiată pe dispozițiile art.247 din Codul de procedură penală și justificată de înlăturarea unui pericol concret și actual pentru siguranța publică, internarea nevoluntară prevăzută de art.184 alin.5 din Codul de procedură penală nu este condiționată de existența acestui pericol, ea fiind dispusă atunci când sunt necesare examinări complexe pentru stabilirea stării de sănătate psihică a suspectului sau inculpatului.

Începând cu alineatul 5, dispozițiile art.184 din Codul de procedură penală prevăd în mod detaliat procedura ale cărei etape sunt obligatorii pentru organul judiciar care solicită internarea nevoluntară într-o instituție sanitară de specialitate. Această măsură constituie o excepție în cadrul procedurii probatorii al expertizei psihiatrice, fiind recunoscută de legiuitor ca o privare de libertate a persoanei supuse expertizei. În sprijinul acestei susțineri interpretarea sistematică a art.184 din Codul de procedură penală oferă un argument de text, și anume trimiterea la art.72 din Codul penal, potrivit căruia deducerea are loc doar atunci când inculpatul a fost supus unei măsuri preventive privative de libertate. Din examinarea dispozițiilor alineatelor 4 și 5 ale art.184 din Codul de procedură penală rezultă că numai suspectul sau inculpatul poate fi adus prin constrângere în fața comisiei și numai acesta poate fi internat nevoluntar, tot astfel cum doar împotriva sa pot fi luate măsuri privative de libertate. În această cheie trebuie înțeleasă rațiunea existenței alineatului 28 al aceluiași articol, potrivit căruia durata măsurii internării va fi dedusă din durata pedepsei, și anume în considerarea împrejurării că măsura internării nevoluntare constituie o privare de libertate.

Teza că doar internarea nevoluntară constituie o privare de libertate este recunoscută de legiuitor prin modul cvasi-identic de reglementare a procedurii luării, prelungirii și revocării internării nevoluntare celui prevăzut pentru cea mai aspră dintre măsurile preventive, respectiv arestarea preventivă. Astfel, sesizarea comisiei va descrie în mod detaliat motivele pentru care o examinare complexă este necesară și care sunt rațiunile pentru care aceasta nu poate fi realizată fără internarea într-o instituție sanitară. Similar propunerii de luare a măsurii arestării preventive și propunerea de internare nevoluntară trebuie să cuprindă motivarea necesității și proporționalității măsurii. La dezbaterea propunerii citarea și prezența suspectului sau inculpatului sunt obligatorii, legiuitorul prevăzând excepții similare celor privind judecarea propunerii de arestare preventivă în lipsa acuzatului (mai puțin situația în care persoana lipsește nejustificat), organul judiciar având, de asemenea, obligația de a asigura asistența judiciară a suspectului sau inculpatului. Măsura internării nevoluntare poate fi prelungită o singură dată, pe o durată de cel mult 30 de zile, tot comisia de expertiză fiind aceea care propune procurorului, respectiv, instanței, prelungirea internării. Dat fiind caracterul excepțional al măsurii, comisia are obligația de a preciza nu numai care sunt activitățile pentru care este necesară privarea de

libertate în continuare a persoanei, dar și motivul pentru care aceste activități nu au fost desfășurate în durata dispusă inițial. Similar în cazul revocării măsurii, cererea va fi formulată când examinarea complexă a fost finalizată înainte de durata pentru care a fost luată măsura internării. Cererea de revocare poate fi formulată atât de comisia de expertiză, cât și de către persoana internată. La judecarea cererii, participarea suspectului sau inculpatului nu este obligatorie, fiind însă necesară desemnarea unui avocat din oficiu în cazul în care acuzatul nu are avocat ales.

În cazul persoanelor deja private de libertate, fie în temeiul unei măsuri preventive, fie al unei hotărâri definitive de condamnare, măsura internării nevoluntare va urma aceeași procedură ca în cazul persoanelor aflate în stare de libertate. **Privarea de libertate deja existentă nu permite organului judiciar să supună respectiva persoană măsurii internării nevoluntare într-un institut sanitar de specialitate în absența sesizării comisiei ori în altă modalitate decât aceea prevăzută de art.184 din Codul de procedură penală.**

Interpretarea logico-juridică a art.184 din Codul de procedură penală care, începând cu alineatul 5, reglementează exclusiv situația internării nevoluntare, impune constatarea că și alineatul 28, vizează aceeași ipoteză a măsurii internării nevoluntare. Acest din urmă text, deși într-adevăr nu distinge în privința caracterului voluntar ori nevoluntar al internării, se plasează logic în urma expunerii modalității de efectuare a expertizei și situațiilor în care este necesară luarea măsurii internării nevoluntare în vederea realizării unui examen complex. Așadar, textul art.184 alin.28 din Codul de procedură penală, supus interpretării, nu este eliptic, ci trebuie doar citit în economia întregii reglementări.

Pentru ipoteza în care suspectul sau inculpatul nu refuză internarea, art.184 din Codul de procedură penală nu cuprinde dispoziții derogatorii.

Susținerea tezei contrare, respectiv că deducerea trebuie să intervină și în cazul internării voluntare dispusă prin ordonanța procurorului, este sinonimă cu a accepta teza că prin ordonanța procurorului care dispune o măsură procesuală în vederea obținerii unui mijloc de probă poate fi privată de libertate o persoană împotriva voinței sale pentru o durată neprecizată în cuprinsul actului, fără o procedură reglementată și fără cale de atac în fața unui judecător. Aceasta deși durata maximă pentru care procurorul poate priva o persoană de libertate este 24 ore, iar procedura reținerii este detaliat reglementată prin art. 209-210 din Codul de procedură penală. **O măsură privativă de libertate nu poate fi substituită printr-o măsură procesuală luată în vederea obținerii unui mijloc de probă, secunda neputând conferi procurorului competențe mai întinse decât cele pe care legea i le acordă în cazul dispunerii unei măsuri privative de libertate.** Așa fiind, și prin argumentul reducerii la absurd se ajunge la aceeași concluzie a lipsei de temei legal a deducerii internării voluntare, opțiune reflectată de prima orientare jurisprudențială.

Pentru considerentele ce preced apreciem că doar perioada internării nevoluntare se deduce din durata pedepsei, orice altă interpretare fiind contrară scopului și logicii normei legale.

Având în vedere cele expuse, vă solicităm să constatați că această problemă de drept a primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești și, printr-o decizie obligatorie, să stabiliți modul unitar de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale, conform art.474 din Codul de procedură penală.